

Recyklační zpravodaj

Základní škola a Mateřská škola T. G. Masaryka Rouchovany

EKOPOHÁDKY

Autoři: žáci 6. třídy

2025/2026

Obsah

Z pohádky do pohádky	4
Perníková chaloupka a odpadky	4
Ariel uklízí podmořské městečko	5
Červená Karkulka	6
Tři malá prasátka	6
O chaloupce z odpadků	8
Kocour v botách.....	9
Karkulka a čistý les.....	11
Červená Karkulka, odpady a vlk.....	12
Dopisy do minulosti.....	14
Dopis do pravěku.....	14
Dopis pravěkému lovcí	14
Dopis lovcí	14
Dopis dělníkovi v továrně v době průmyslové revoluce.....	15
Dopis Alfredu Nobelovi.....	15
Dopis panu továrníkovi.....	16
Dopis kamarádce	16
Krátké eko-příběhy	19
Nevídaná návštěva u krtka	19
Žížalí komiks	20
Příběh jedné krabice.....	21
Z deníku kapky vody	24
Deník kapky	24
Detektivní deník kapky Voděnky	26
Deník Voděnky	28

Z pohádky do pohádky

Perníková chaloupka a odpadky

Žili sourozenci Jeníček a Mařenka, kteří neměli svoji maminku, ale macechu. Macecha jednoho dne poslala děti s tatínkem na dřevo do hlubokého lesa. Tatínek měl za úkol děti v lese nechat. Jeníček a Mařenka se v lese ztratili, blížila se temná noc, jen hvězdy a měsíc svítil. Mařenka se už bála v noci v lese, a tak Jeníček vylezl na strom, aby se podíval, jestli je blízko nějaká chaloupka, kde by do rána přespali, aby na ně nemohla lesní zvěř. V dálce zahlédl světýlko, a tak se s Mařenkou vydali tímto směrem. Přišli však k chaloupce, která byla celá z perníků, ale co bylo kolem, to je hodně překvapilo. „Kdo tu v lese nechal tolik odpadků?“ divila se Mařenka smutně. „Les přece není koš“, odpověděl Jeníček a snažil se jeden sáček zvednout.

V tom šustění sáčků od bonbonů uslyšela Ježibaba, a tak vylezla před svoji chaloupku. „Kdopak mi to tady sbírá odpadky?“ zeptala se Ježibaba do temného lesa. A Jeníček na to: „To nic, to jen větříček.“ Ježibaba se tedy vrátila zpět do své chaloupky. Mařenka si povzdechla: „Jeníčku, přece tady nemůžeme nechat takový nepořádek. Vždyť je to i pro lesní zvěř velmi nebezpečné.“ A tak Jeníček a Mařenka začali odpadky sbírat, aby byl les čistý a veselý. V tom se ale znovu otevřely dveře perníkové chaloupky a Ježibaba vyšla ven celá rozčilená. „Stát!“ zakřičela Ježibaba. „Ty odpadky mi tu necháte!“. Děti se lekly a málem spadly. Zeptala se Mařenka: „Proč? Vždyť je to pro les i zvířátka nebezpečné.“ Ježibaba se zasmála a svým chraplavým hlasem řekla: „Mně se to líbí! Lidé sem chodí mlsat, házejí obaly na zem a já aspoň poznám, kudy jít k chaloupce.“ Ježibaba pak děti zavřela do chaloupky, aby jí už neuklízely okolí. Jeníček byl ale chytrý. Všiml si, že Ježibaba zakopává o prázdné sáčky a nemůže se rychle pohybovat. Když pak odešla spát, děti potichu vysbíraly odpadky do pytlů a cestu z lesa si označily kamínky. Ráno, když se Ježibaba probudila, zjistila, že les kolem chaloupky je čistý a děti jsou pryč. Chaloupka bez odpadků ztratila svou temnou noc a Ježibaba musela z lesa odejít. Jeníček a Mařenka se díky čisté cestě dostali domů a nikdy nezapomněli, že odpadky do lesa nepatří, protože škodí přírodě, zvířatům i lidem. A od té doby je les zase krásný, čistý a pohádkový.

Matyáš S.

Ariel uklízí podmořské městečko

Malá mořská víla Ariel se jedno ráno probudila kvůli obrovské ráně. Když vyplavala ven z jejího domečku, zjistila, že celé podmořské městečko Atlantis je zasypané odpadky. Když městečkem plavala nikdo nikde nebyl, ale pak uslyšela někoho volat o pomoc. Byla to rybka. Ariel se hned za tím křikem rozplavala. A když tam doplavala našla rybku uvězněnou v plastovém pytlíku. Ariel jí hned pomohla ven. Rybka jí poděkovala a řekla, že jí pomůže to tady uklidit a že hodně mořských panen je uvězněno v domech. Ariel řekla, že začnou od domečku na okraji Atlantisu. Po dlouhé chvíli domeček trochu uklidili a hned z domečku vyplavala mořská panna a její malinké děťátko. Takhle to šlo u dalších domů, a nakonec uklidili celý Atlantis.

Vanesa Š.

Podarí se ti objevit v oceánu všechny odpadky?

Červená Karkulka

Žila byla jedna holčička, která bydlela s maminkou blízko lesa, u malé plastové studánky. Jednou ji maminka řekla, že má babička narozeniny, aby ji popřát. Karkulka se zeptala maminky, kde bydlí. Maminka jí řekla: “To musíš obejít tu kopu odpadků,” ukázala maminka rukou.

“To bude snadné”, pomyslela si Karkulka a vydala se na cestu. Přišla do hlubokého odpadkového lesa. Najednou potkala velké svítící monstrum. Místo očí mělo víčka, místo nohou ji visely plechovky a místo zubů jí vyčnívaly plastové tesáky. Tohle plastové monstrum se zeptalo Karkulky, kde bydlí její babička. Karkulka mu to řekla. Monstrum se zeptalo, jestli nechce trhat babičce kyticí a Karkulka souhlasila. Pomaličku začala trhat plechovky a různé igelitové květiny, co kolem našla. A zatím monstrum doběhlo za babičkou k jejímu polystyrenovému domečku. Babiččin dům byl celý pokrytý plechovkami, fláškami, polystyrenem a dalšími odpadky. Monstrum ani nezaklepalo, rozbilo dveře, které snědlo i s babičkou. Potom si lehlo do postele a chrápal. Zatím Karkulka došla k babičce. Zaklepala na velikánská skleněná vrata čekala na babičku. Nikdo se však neozýval. Za chvíli vylezlo monstrum. Karkulka se tak polekala, že jí přeskočil hlas a omdlela. Monstrum se na ni vrhlo a sežralo ji. Šel kolem babiččin kamarád starý kouzelný dědeček Plastáček. Divil se, že tu někdo tak chrápe. Otevřel dveře. Uviděl monstrum, jak spí. Rozpáral mu břicho a z něho vyskočila Karkulka a babička. Potom mu dali do břicha kameni, zašili ho a schovali se do plastové skříně. Monstrum se probudilo a šlo ke studánce. Ta studánka byla celá z šedého plastu. Monstrum se tam pomalu přibližovalo, a protože bylo šero, studánku nevidělo. Zakoplo za kámen a spadlo do studánky. Byl to jeho konec. A náš taky. Zazvonil zvonec a konec.

Samuel S.

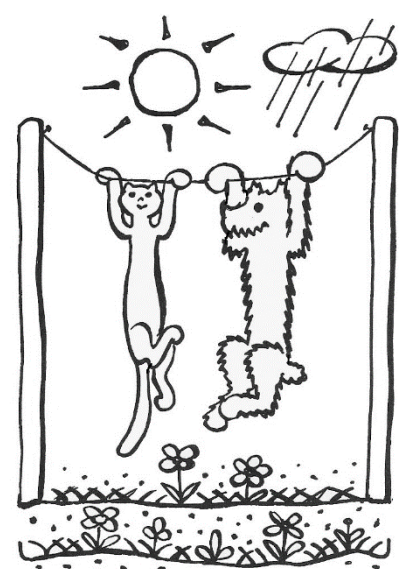
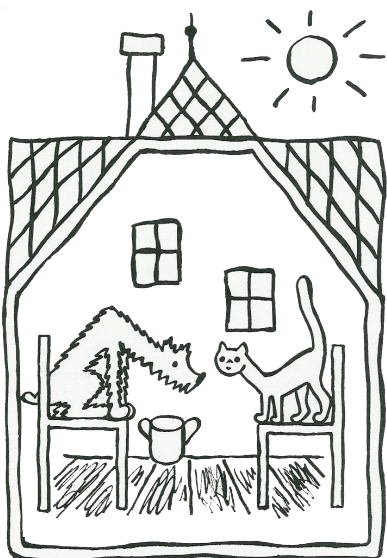

Tři malá prasátka

Tři prasátka si stavěla domečky. První použilo plastové sáčky, druhé plastové lahve a třetí recyklovaný plast. Přišel vlk a foukal. Domeček ze sáčků se rozpadl, domeček z lahví chvíli vydržel, ale až ten z recyklovaného plastu zůstal pevný. Prasátka se tam schovala a pochopila, že plasty mohou být užitečné, když se správně třídí a recyklují. A tak žila spokojeně – i s čistějším lesem

Jurij K.

Jak dobře znáš pohádky?

O chaloupce z odpadků

Za sedmero horami a sedmero řekami žili v malé chaloupce Jeníček, Mařenka, otec a macecha. Macecha jednoho dne řekla otci Jeníčka a Mařenky, že už je neživí, tak ať je odvede do lesa. Otec musel souhlasit a druhý den ráno vzal děti do lesa a řekl jim, že opodál bude kácet stromy a oni ať mezi tím na trhají borůvky. Jeníček a Mařenka trhali ale moc toho neměli, protože všude byli odpadky. Až měli hrnky plné, slyšeli, jak otec pořád kácí, tak pokračovali v trhání borůvek. Co ale netušili bylo to, že jejich otec už tam dávno není a jen přivázal palici ke stromu a vítr s ní

kymácel. Když už se stmívalo, Jeníčkovi a Mařence to přišlo divné, a tak se už šli podívat. Když přišli k místu, kde měl jejich otec kácet stromy, zjistili, že jejich otec tam není a viděli jen tu palici. Hned jim došlo, že v tom má prsty macecha. Protože už byla tma, Mařenka řekla Jeníčkovi, ať vyleze na strom a rozhlédne se, jestli vidí nějaké světélko. Jeníček tedy vylezl na strom a viděl světlo na kopci. Za světlem se teda vydali a za sebou zahazovali obaly od bonbonů, aby pak našli cestu zpět. Když došli ke světlu, před nimi se objevila chaloupka z odpadků. Říkali si, co to je. Po nějaké chvíli je napadlo vylézt na střechu té chaloupky. Najednou ze dveří vylezla babka a říká: „Kdopak mi tu leze po stříšce mé chaloupky z odpadků?“. Děti odpoví: „To nic, to byl jen větříček.“ A babka zalezla zpět do chaloupky. Za nějakou chvíli vylezla ze dveří znova babka a říká zase: „Kdopak mi tu leze po stříšce mé chaloupky z odpadků?“ Děti znova odpoví: „To nic, to jen větříček.“ A babka zalezla zpět do chaloupky. Babce už to bylo divné, tak řekla dědkovi, aby se tam šel podívat. Dědek vylezl ze dveří a říká to stejné jako babka. Děti znova odpověděly, že to byl jen větříček, ale dědek nebyl tak hloupý a vylez před chaloupku. Tam viděl děti, jak tam sedí na té střeše, tak je čapl a odnesl do chaloupky. Poté co vlezli do chaloupky, Jeníčka babka zavřela do klece a Mařenka musela uklízet ty odpadky. Druhý den babka začala vykrmovat Jeníčka a Mařenka musela uklízet. Po několika dnech Mařenka řekla dědkovi, ať jde odnést odpadky. Dědek sice šel odnést odpadky, ale když se Mařenka podívala z okna, viděla dědka, jak ty odpadky nese do lesa, což znamená, že vytvořil černou skládku. Mařenka si to nechala pro sebe a jen si říkala, že to musí pak říct otci. Po několika dnech to přestalo babku bavit, a tak Mařence řekla, ať zatopí v peci, že Jeníčka upeče. Jeníček a Mařenka znervózněli, ale něco je napadlo. Když babka řekla, ať vyleze na lopatu, Jeníček řekl, že neví, jak se to dělá a ať mu to tedy babka ukáže. Babka vylezla na lopatu a děti ji šuply do pece a utíkaly co

nejrychleji, aby je dědek nedohnal. Když už neviděli dědka, šli po cestičce z obalů od těch bonbonů. Když došli k jejich chaloupce, hned obejmuli otce a už se ho nechtěli pustit. Otec se jim omluvit, že neměl poslouchat macechu a že ji vyhnal. Mařenka pak řekla otci, ať zavolá policii na toho dědka, že založil černou skládku. Otec tak udělal a policie zatkla dědka, zabavila jim chaloupku z odpadků a Jeníček, Mařenka a otec už se mají dobře a pokud neumřeli žijí až dodnes.

Veronika N.

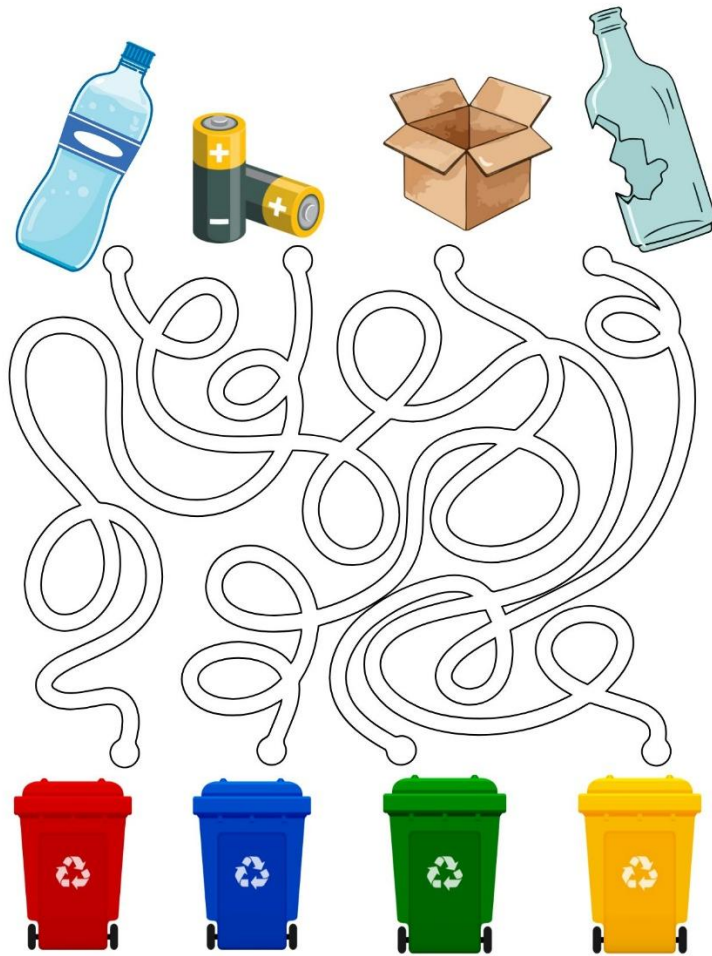
Kocour v botách

Žil byl jednou jeden král, který byl na hradě sám. Byl tak osamělý, že mu bylo vše jedno, házel kolem sebe odpadky a strašlivě se nudil. Vůbec si na hradě neuklízal a měl všude okolo sebe, i kolem hradu prach a nepořádek. Jednoho krásného dne šel okolo hradu kocour v botách a hledal nocleh. Došel až k hradu a zaklepal. Pan král mu šel otevřít a dovolil mu u něho přespat, jak dlouho bude potřebovat. Kocour v botách si všiml, jaký je na hradě nepořádek a rozhodl se s tím něco udělat. Šel za králem a zeptal se ho: “Proč je tu takový nepořádek?” On mu to smutně vše pověděl, že tu už mnoho let žije sám a nic ho netěší. Kocour byl z toho hodně smutný a řekl mu, že mu to pomůže uklidit a hned bude vše krásnější. Královi se do úklidu moc nechtělo, ale přece jen se překonal. Kocour ho naučil, jak třídit odpad. Potom to hned královi šlo od ruky. Plasty házel do plastu, papír do papíru, sklo do skla a hned bylo království čisté a krásné. “No jo”, řekl král, “ale co se s tím odpadem děje pak? Když už jsou popelnice plné, tak to nemáme kam dát?” Kocour mu vysvětlil, jak to potom odvezou popeláři na dotřídovací linku, kde to lidé ještě přetřídí, aby z toho mohl být nový výrobek! “A kdybyste to takhle, pane králi, ještě chvíli nechal, tak byste zavedli černou skládku!” “A co je to černá skládka?”, zeptal se král. “Černá skládka je trestný čin! Kdybyste ji založil, mohl byste dostat pokutu třeba 50 tisíc, a to je fakt hodně.” Král si uvědomil své chyby a hned je napravil. Na hradě už nebyl sám, měl tam i kocoura v botách a hodně uklizeno, a začaly k němu chodit i návštěvy.

Jindřiška M.

Podají se ti vyhodit odpadky do správného kontejneru?

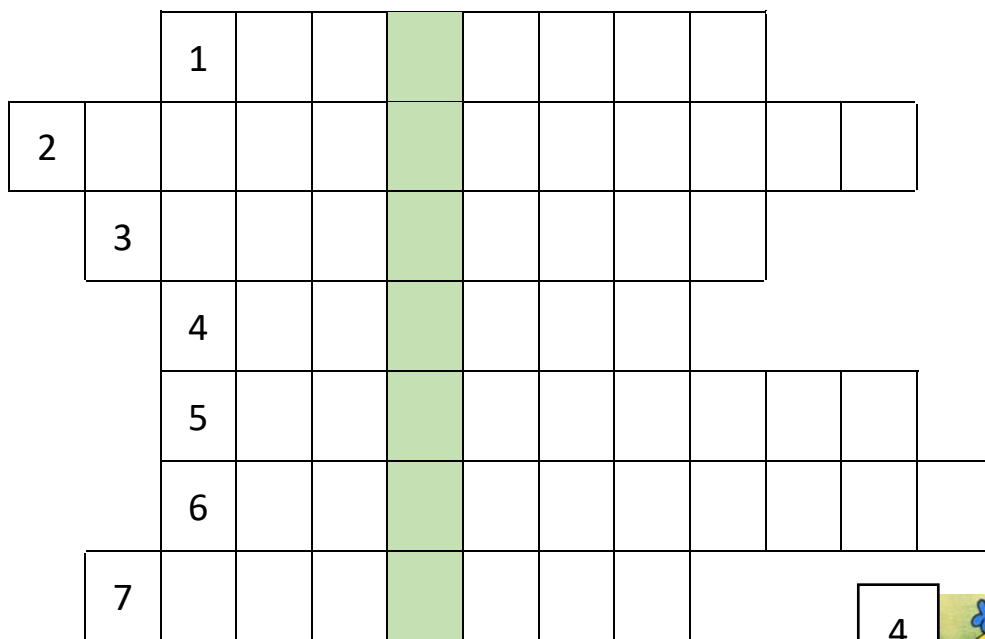

Karkulka a čistý les

Byla jednou jedna holka a ta se jmenovala Karkulka, měla červený plášť a košík pletený z proutí. Jednoho dne šla místo k babičce do lesa sbírat odpadky. Potkala vlka a on se jí zeptal, co dělá? Karkulka řekla, že uklízí odpadky. Vlk se zeptal, kdo dělá ten nepořádek? Karkulka to nevěděla. Potom vlk odešel a Karkulka dál sbírala. Po nějaké chvíli se otočila a viděla, jak vlk zahazuje plechovku na zem, tak se Karkulka rozběhla po něm, ale vlk se otočil a viděl, jak Karkulka po něm běží. Vlk se lekl a taky začal utíkat do lesa. Po chvílce se zastavil a omluvil se. Nabídl Karkulce, že s ní bude uklízet. Tak si vzal odpadkový pytel a uklízel. Za chvílku měli hotovo. Potom to společně odnesli do sběrného dvoru.

Ondřej K.

Matyáš S.

Červená Karkulka, odpady a vlk

Jednou šla Červená Karkulka lesem k babičce, jako vždycky. V košíku měla koláče a čaj, ale tentokrát si všimla něčeho zvláštního. Cestou si ale všimla, že les už není tak čistý jako dřív. Les byl plný odpadků. Červená Karkulka z toho byla smutná. A tak si řekla, že by měla les uklidit. Pár dní chodila Červená

Karkulka sbírat odpadky. Najednou se objevil vlk. Po pár dnech si Červená Karkulka všimla, že vlk si zakládá černou skládku. Červená Karkulka přišla za vlkem a zeptala se: „Je to nutné, dělat tady černou skládku?“ Vlk odpověděl: „Není to nutné, moc se omlouvám.“ Červenou Karkulku napadlo, že když se vlk omluvil, tak by Červené Karkulce mohl pomoc sbírat odpadky. Společně došli k babičce, která měla doma rukavice a pytle. Společně s vlkem začali sbírat odpad a třídít ho do správných pytlů. Brzy se přidala i babička a ostatní zvířátka z lesa. Odpad sbírali tři dny. Společně uklízeli les, třídili plast, papír i sklo, až byl les zase čistý a bezpečný pro zvířata. Když byl les čistý, vlk poděkoval Karkulce a slíbil, že bude les chránit. Od té doby lidé i zvířata žili v čisté přírodě a věděli, že odpad do lesa nepatří.

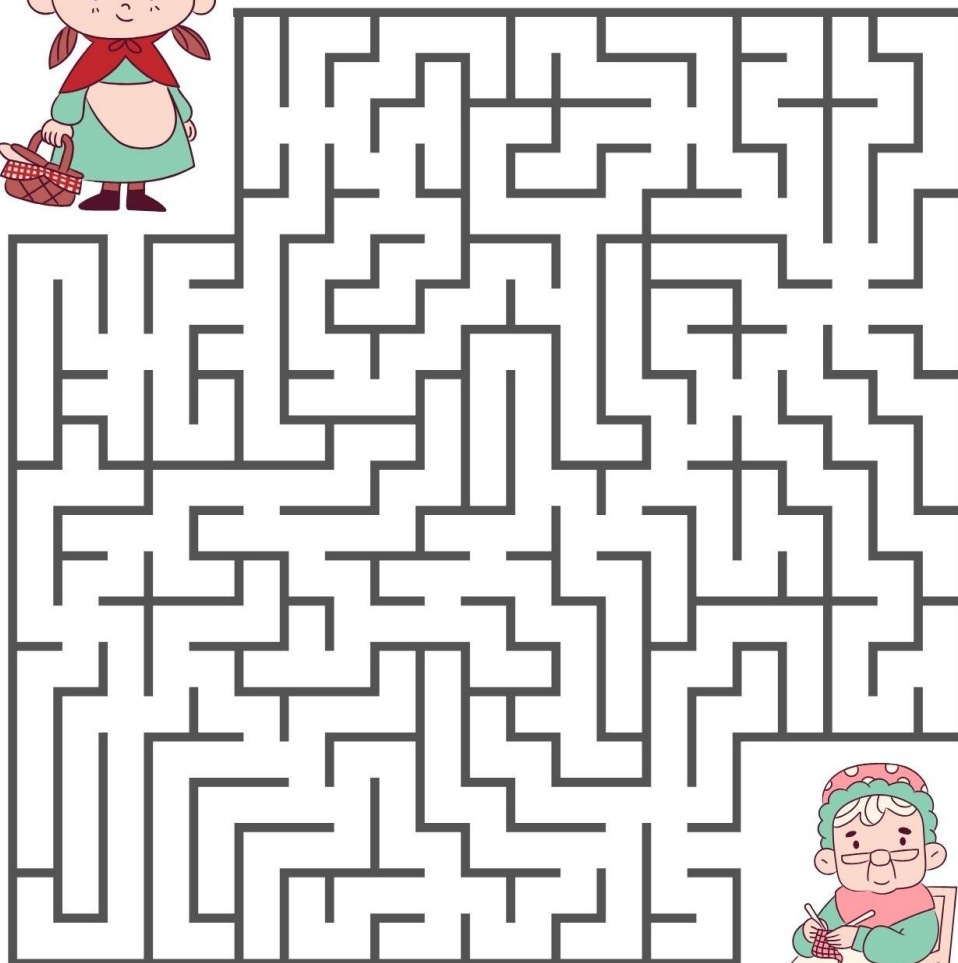
P	O	P	E	L	N	I	C	E	O
A	L	T	E	X	T	I	L	K	B
P	T	A	B	O	T	Y	Ř	O	A
Í	Í	Š	S	P	Y	T	E	L	L
R	D	A	M	T	S	K	L	O	T
O	A	T	Ě	K	O	V	Y	G	R
I	P	Y	S	Z	O	V	S	I	I
B	D	K	A	R	T	O	N	E	Č
P	O	P	E	L	Á	Ř	D	Í	K
E	L	E	K	T	R	O	M	E	O

Bio	Popelář
Boty	Popelnice
Ekologie	Pytel
Elektro	Sklo
Karton	Směs
Kovy	Svoz
Obal	Šaty
Odpad	Textil
Papír	Tričko
Plast	

Tajenka:

Natálie M.

Pomůžteš Karkulce najít cestku k babičce?

Bábovka pro babičku

Suroviny:

- 500 g polotučného tvarohu
- 160 g měkkého másla
- 225 g cukru
- 3 vejce
- 200 g polohrubé mouky
- ½ sáčku prášku do pečiva
- 2 bio citrony – nastrohanou kůru z nich
- špetka soli

Postup:

- Vyšleháme máslo s cukrem do světlé pěny.
- Postupně přidáváme vajíčka a šleháme, vznikne nadýchaná pěna.
- Dále přidáme citronovou kůru, tvaroh a mouku s práškem do pečiva a špetkou soli.
- Formu na bábovku vymažeme máslem a vysypeme hrubou moukou nebo kokosem.
- Pečeme ve vyhřáté troubě na 170 °C asi 45 minut.

Tip: Do bábovky můžete přimíchat borůvky, maliny nebo trošku kakaa.

Dopisy do minulosti

Dopis do pravěku

Čau Franto,

díky že ses uměl postarat o přírodu. Předtím se o ní nestarali a teď se to snažíme zachránit. Ale i teď se někdo takový najde. Třeba ozónová vrstva, která nás chrání před sluncem, je poničená. Sice jste ani nevěděli, jak jste ji nechali čistou a teď se o vás bavíme ve škole. To je celkem hustý že. Doufám, že se to někdy dozvíte. Tak čau, a ještě jednou díky

Jurij K.

Dopis pravěkému lovcí

Milý lovče,

píšu ti z budoucnosti. Vy v pravěku někdy lovíte více zvířat, než potřebujete, a tím škodíte přírodě. Některá zvířata pak úplně mizí. Zkus lovit jen tolik, kolik opravdu potřebuješ, a přírody si víc vážit. My dnes přírodu chráníme a sázíme stromy a pečujeme o zvířata.

S pozdravem Jirka H.

Dopis lovcí

Ahoj můj kamaráde lovče.

Nejdříve Tě chci moc pozdravit a poděkovat za krásný dárek. Vyrábíš moc hezké věci, které mohou dobře loužit druhým. Jen Ti chci říct, že třídění odpadků je velice dobrá věc. Já vím, zatím jich moc nemáš. Když je ale třídíš, chráníš přírodu, dáváš zdraví zvířatům a rostlinkám, snižuješ zátěž pro životní prostředí. Tím, že kácíš lesy, oslabuješ přírodu a odebíráš zvířatům domov. Rád bych Ti ukázal, jak to děláme u nás. Zvu Tě k nám o prázdninách v červenci 2026.

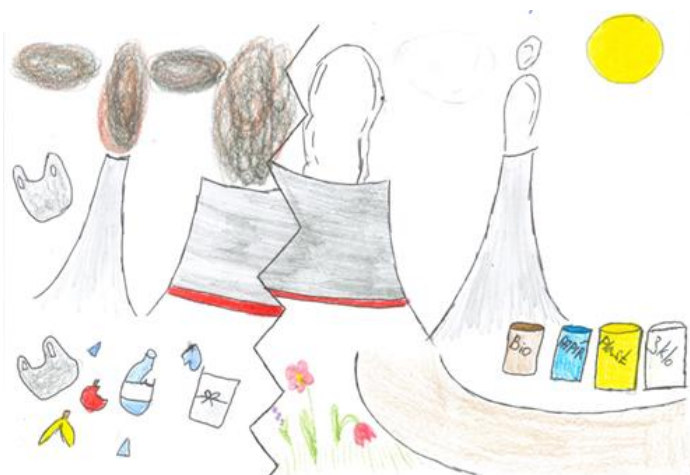
Těším se, Samuel S.

Dopis dělníkovi v továrně v době průmyslové revoluce

Ahoj Jonáši,

já vím, že jsi nemohl najít jinou práci, ale továrna, kde pracuješ, hodně znečišťuje okolní prostředí. Spalováním uhlí znečišťuje ovzduší a při výrobě vzniká hodně odpadu. Mrzí mě, že je továrna postavena na velmi úrodné půdě, kde se před tím pěstovalo velmi kvalitní obilí. Mám pro Tebe pár návrhů, jak snížit znečištění přírody. Mohl bys navrhnout

vedení továrny zavedení nové technologie výroby, které používají přírodní látky a využívají recyklované materiály. Já se také snažím neznečišťovat tolik přírodu. Snažím se nepoužívat věci na jedno použití a třídím odpad.

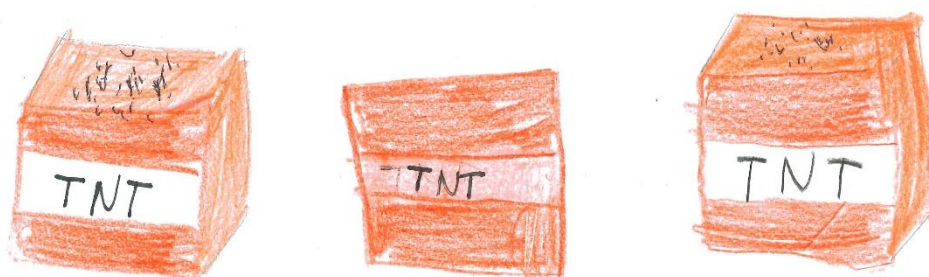
S pozdravem Jindřiška M.

Dopis Alfredu Nobelovi

Milý Alfredu Nobele,

doufám že se ti žije dobře. Vím, že si vynalezl dynamit. Podle mě, je to na jednu stranu i skvělý vynález, ale někteří lidé toho zneužívají na zlé věci. Přejde mi to jako skvělý vynález na ušetření práce třeba na těžení v dolech. Také bych chtěla žít v tvé době nebo jen se tam podívat. Představ si, že v naší době je internet. Tam si můžeme vyhledat úplně co chceme a do pár minut někdy i sekund to víme. Hustý co. Chtěla bych také vědět, jak žiješ a poznat tvoji rodinu. Kéž by si mi odpověděl.

S pozdravem Veronika N.

Dopis panu továrníkovi

Pane továrníku,

píšu Vám z budoucnosti. Chtěl bych Vám říct, že lidé ve Vaší době dělali chyby. Továrny kouřili a ničili vzduch a když pršelo, tak pršel kyselý déšť a řeky byly špinavé od odpadků. Kvůli tomu trpěla příroda a lidé, kteří dýchali kouř a pili znečištěnou vodu. Chtěl bych Vám poradit, abyste se snažili vyrábět věci šetrněji. Můžete sázet stromy, nevyhazovat odpad a hledat způsoby, jak méně kouřit z továren a mít lepší vzduch. To by pomohlo přírodě i lidem. Snažím se třídit odpad a šetřím vodou (když si čistím zuby, nenechávám téct z kohoutku vodu). Je lepší chodit pěšky, jezdit na kole nebo na koloběžce než autem, nebo moc nepoužívat benzinové motory (např. sekačka), ničí to vzduch.

Jan J.

Dopis kamarádce

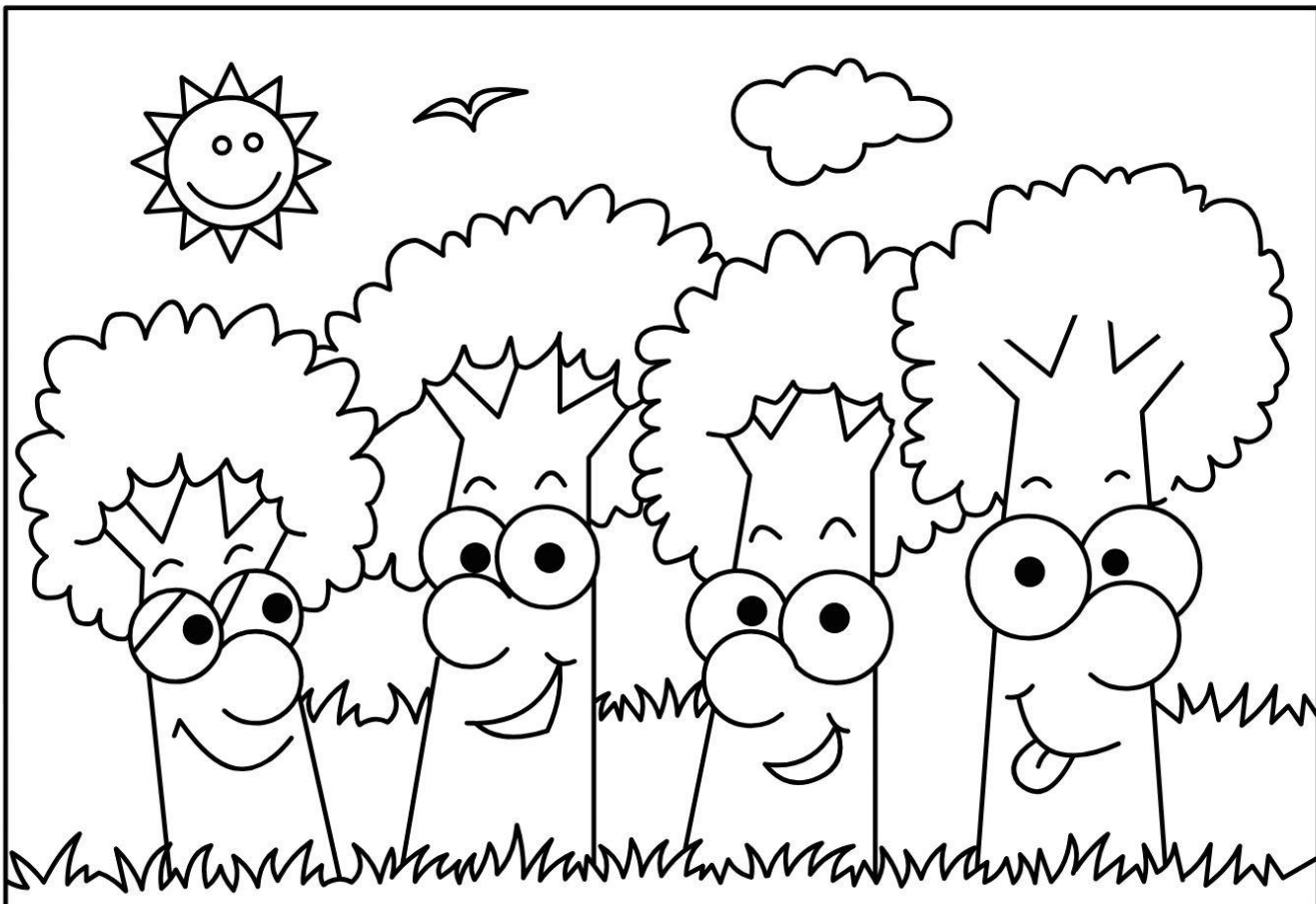
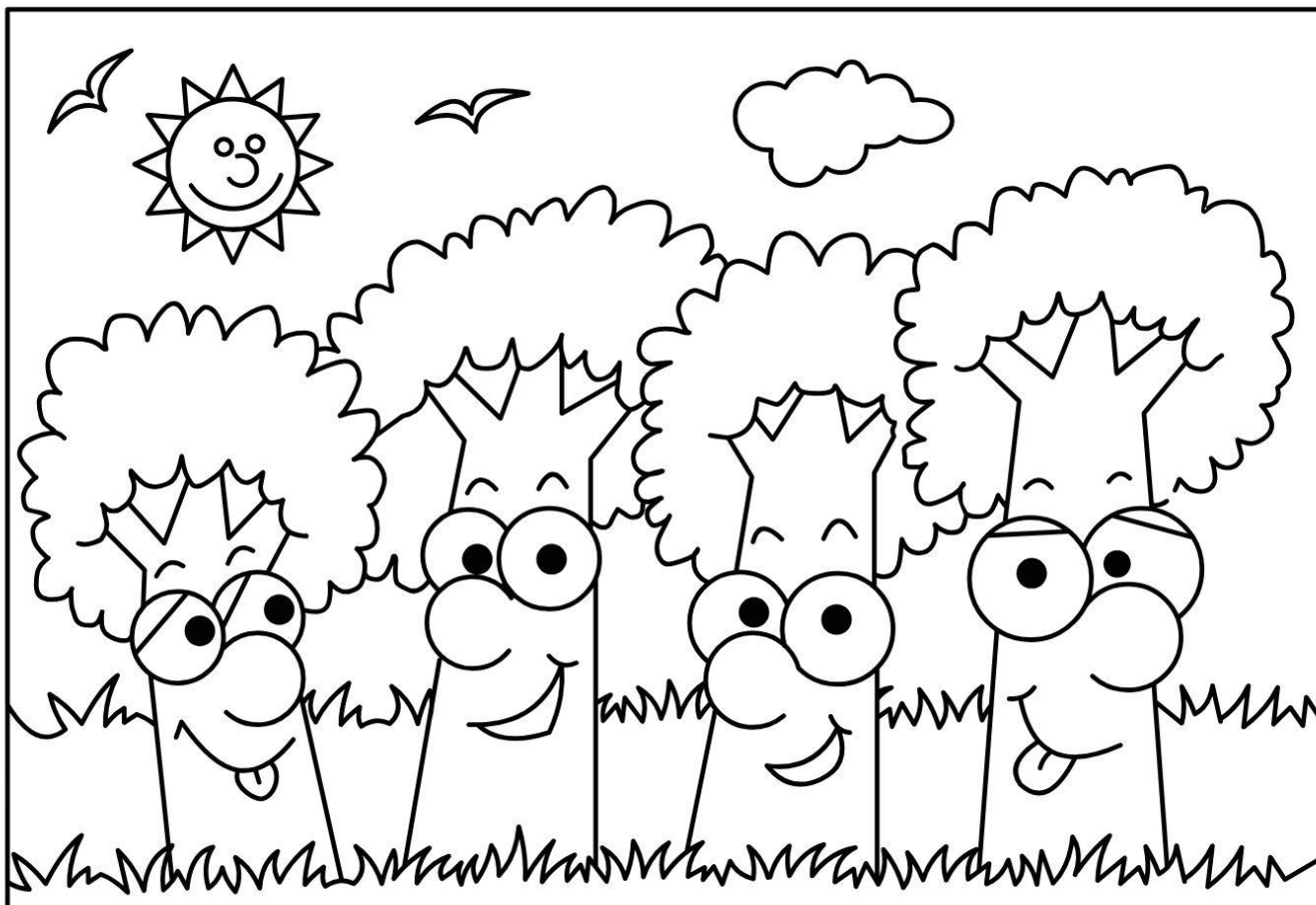
Milá Jindřiško,

Když naši rodiče byli malí, chovali se k přírodě tak, že odpadů vznikalo minimální množství. Limonády a mléko byly ve skle, které se vracelo, Pribináčky byly v papírovém obalu. Dále fungoval výkup sběrných surovin. Proto nevznikalo tolik odpadu, jako dnes. Vše se dává do jednorázových obalů. Proto bychom měli odpad třídit. V dnešní době rozlišujeme několik druhů odpadu: plasty, papír, bio odpad, sklo, kovy, el. spotřebiče, baterie, chemické a nebezpečné látky a u táty v práci hlídají velmi nebezpečný radioaktivní odpad, který se nesmí dostat nikam do okolí. Díky tomu se můžeme koupat v čisté moři, jít do přírody a nezakopávat odpadky a pít vodu ze studánek.

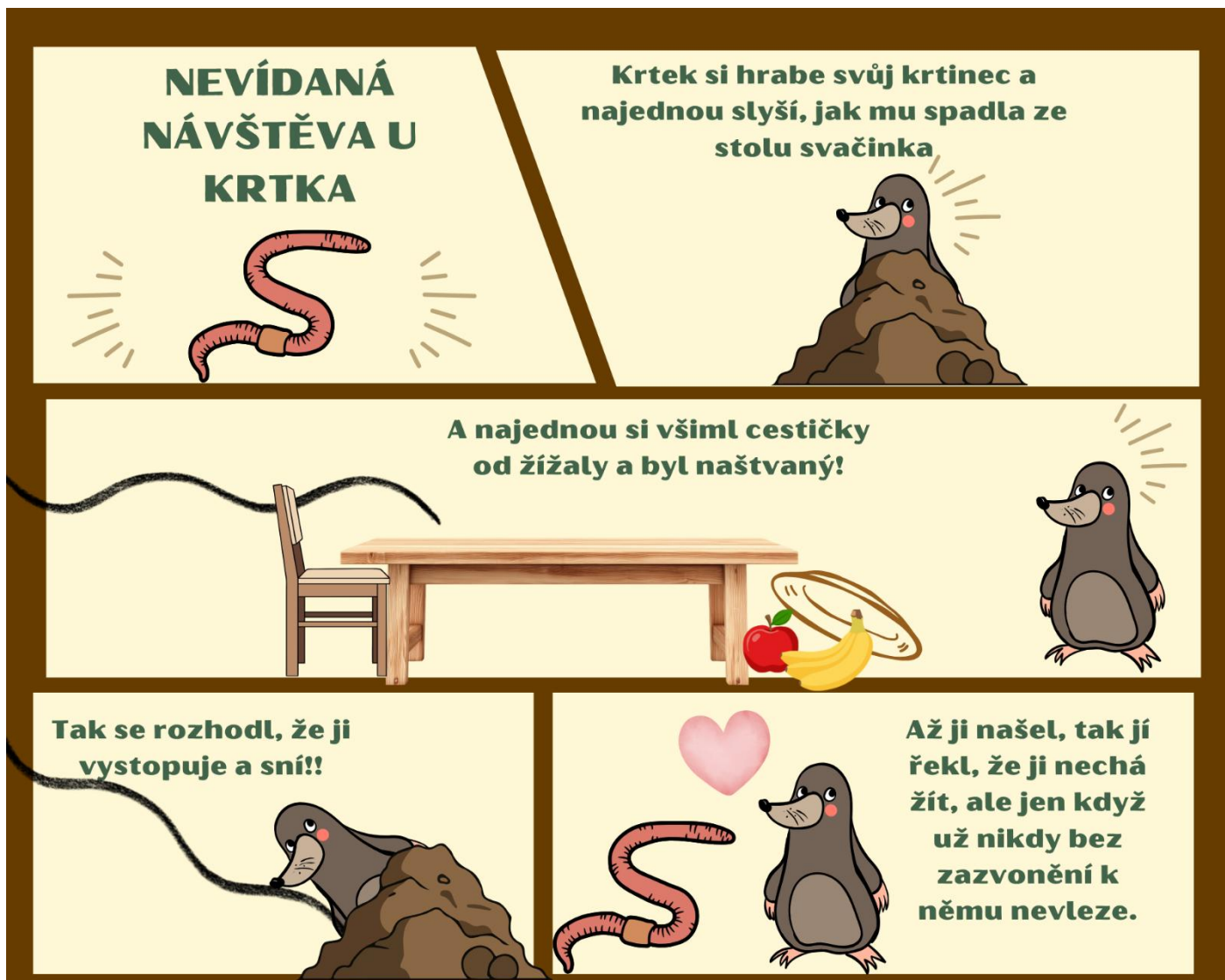
Natálie M.

Najdi 7 rozdílů

Krátké eko-příběhy

Jindřiška M.

Poznáš všechny předměty, které se sem zatoulaly z pohádek?

LEZUKONÉ DRAZLOC

VÝDÝŇO ROKÁČ

VODIALANA PAMAL

NERÁTOVÉ KLOBAJ

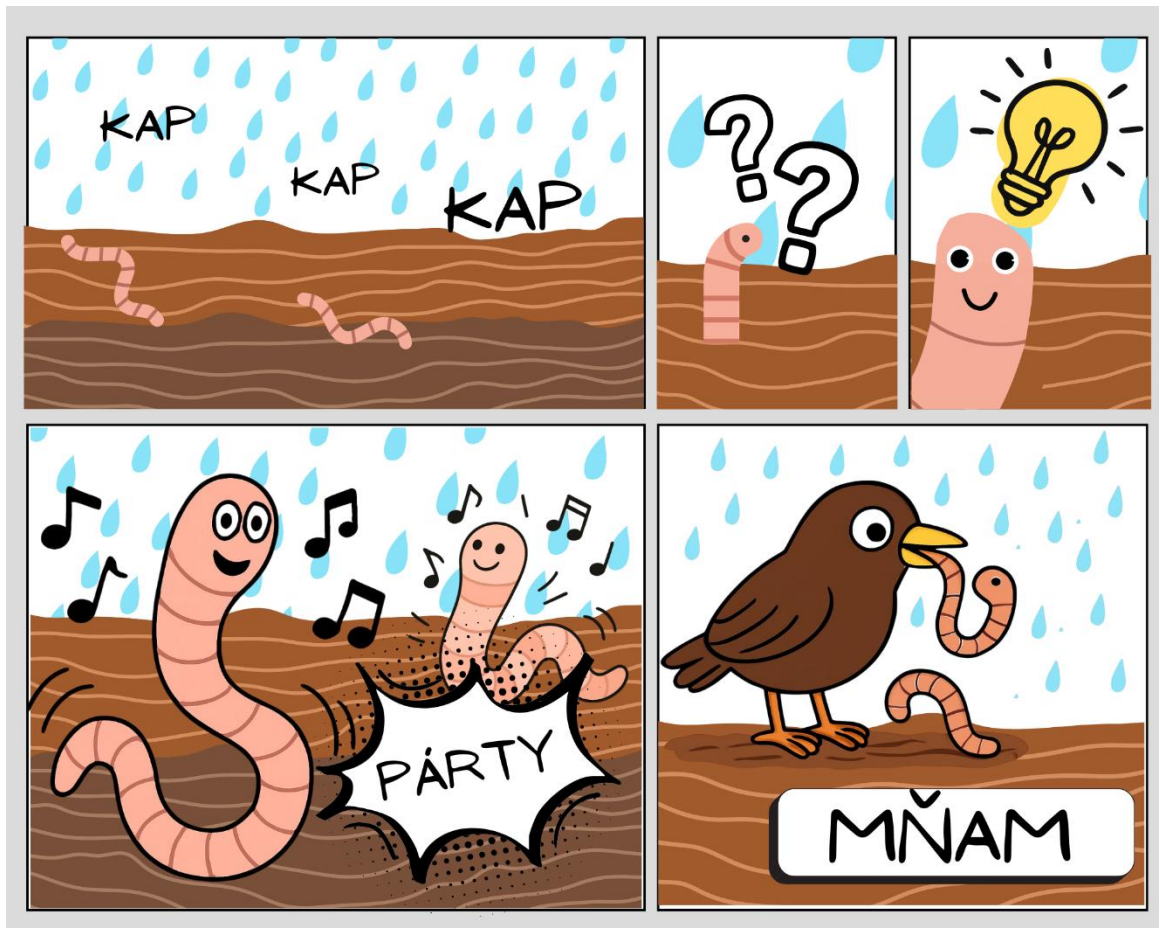
CATÉLÍJÍ CEBOKER

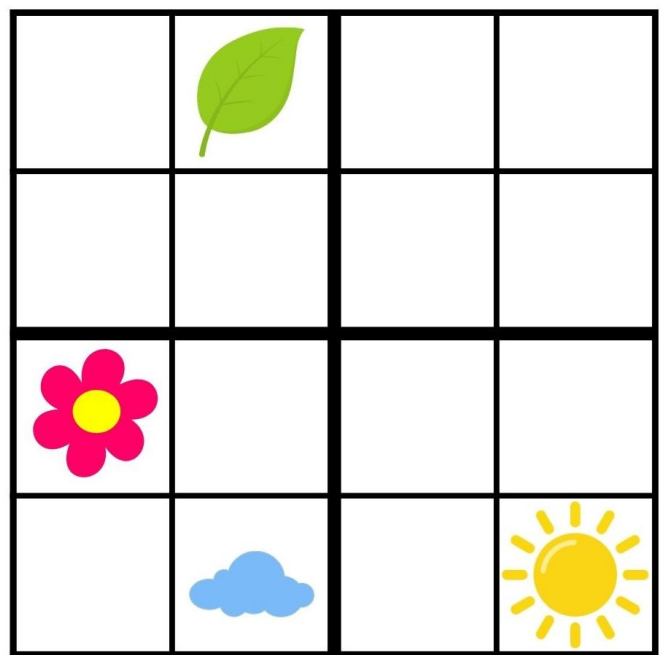
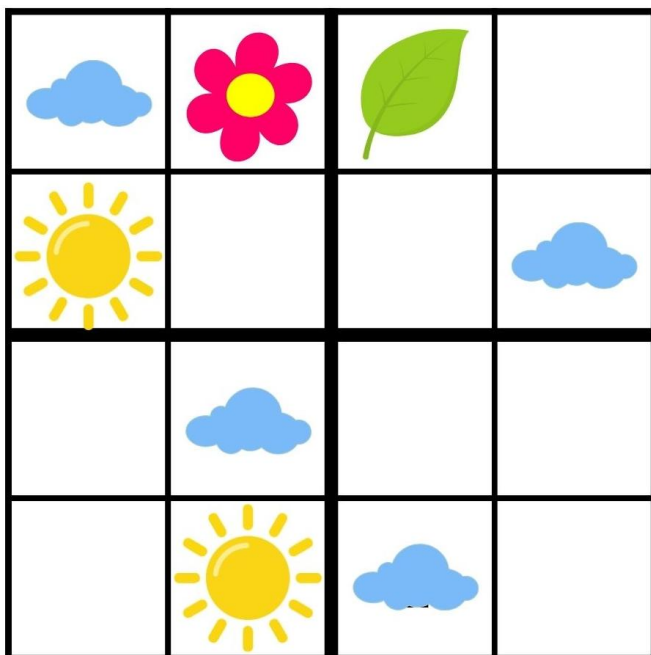
NÝKLESNĚ ČEVŘEKSÍT

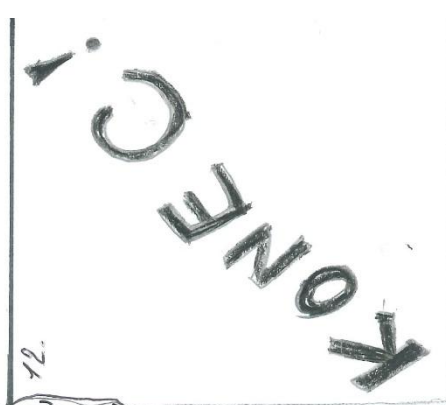
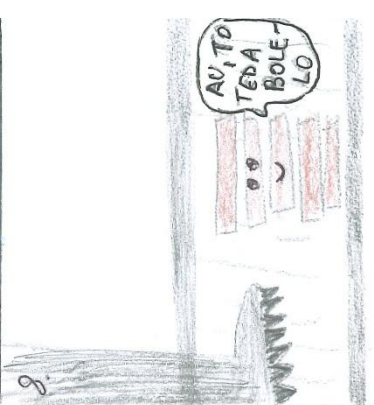
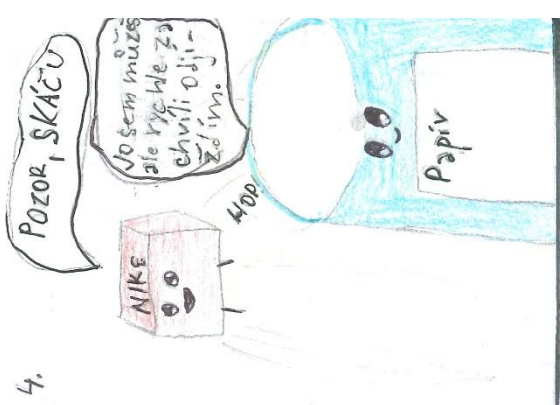
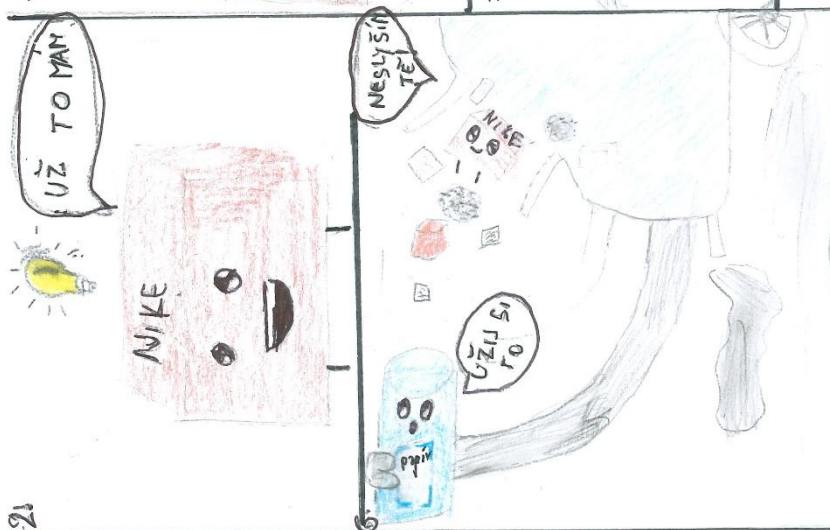
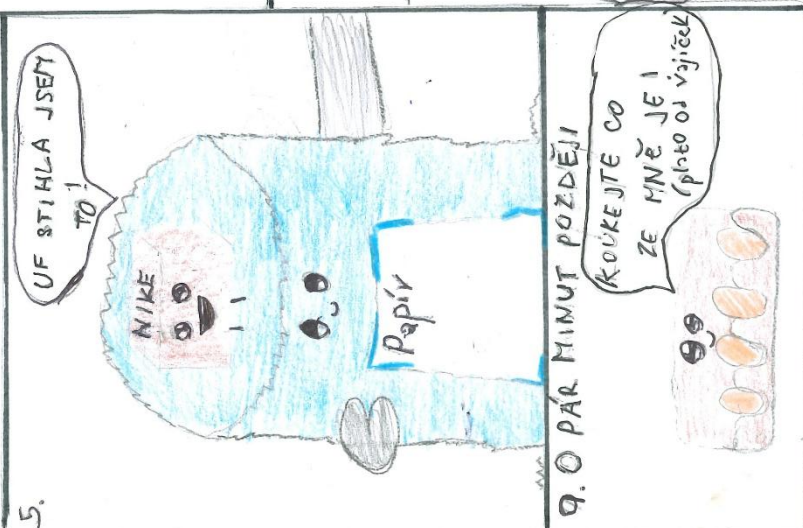
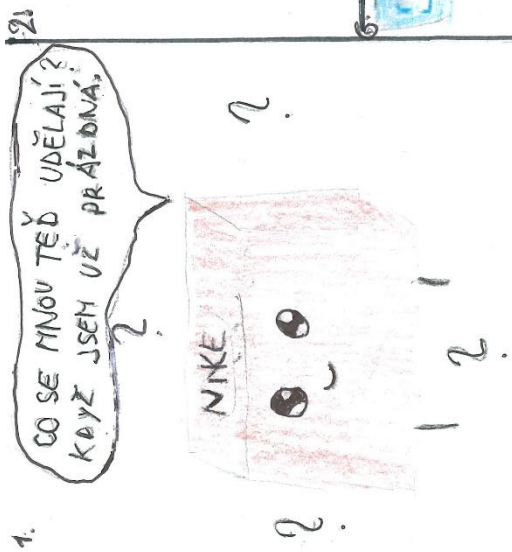

Žížalí komiks

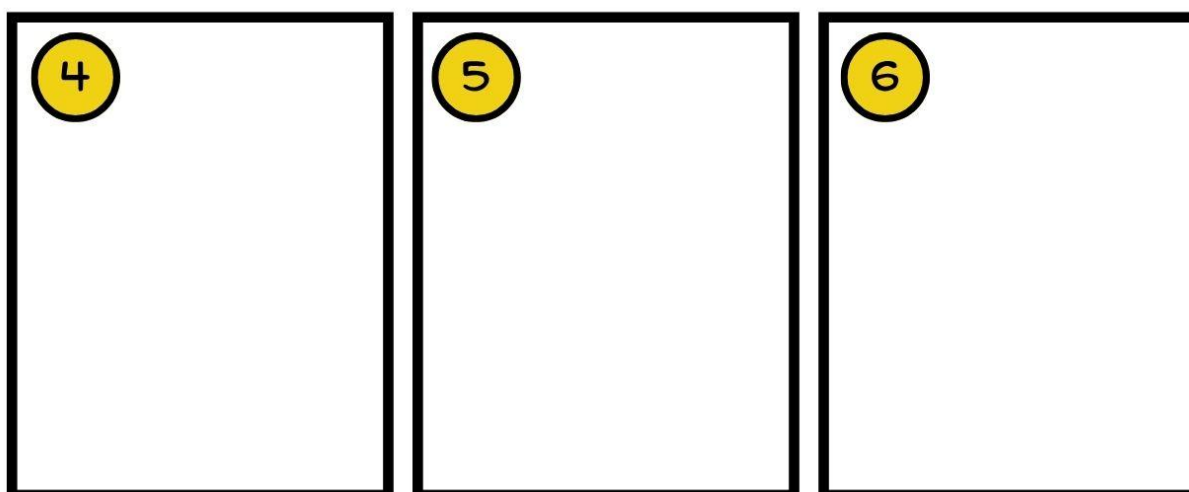
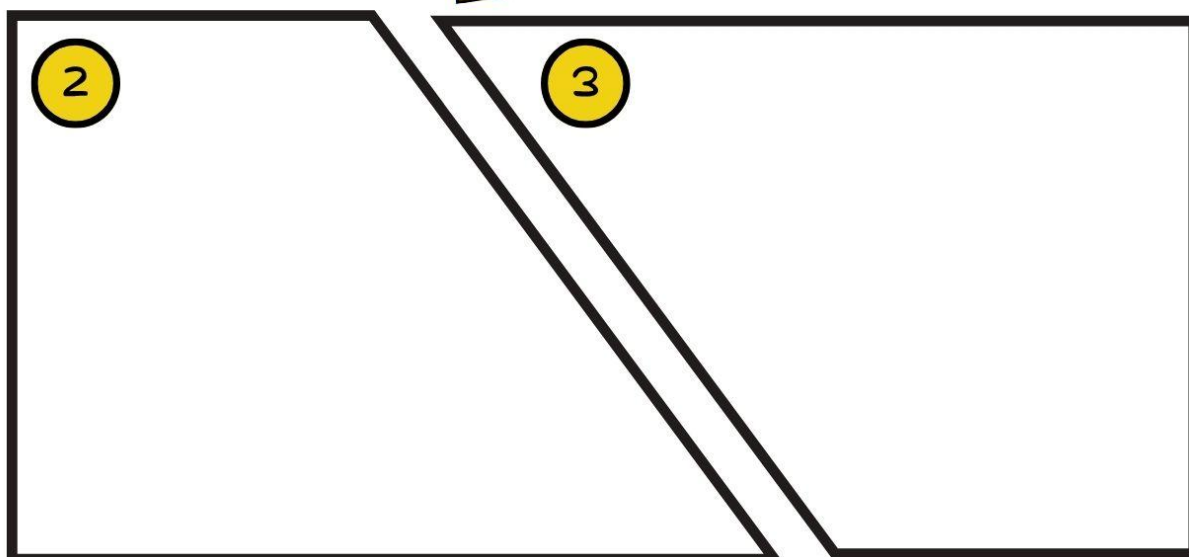
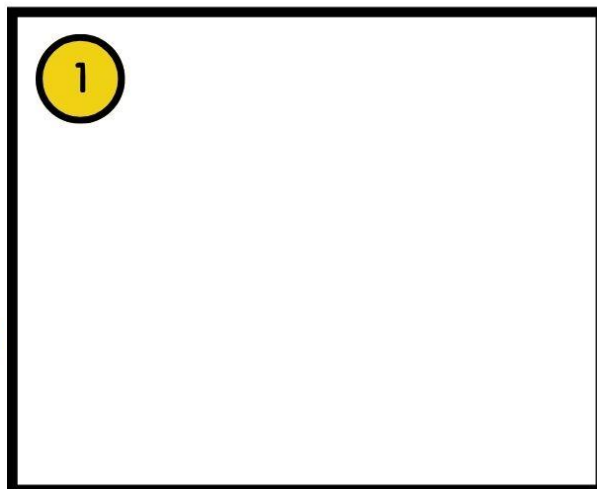
Obrázkové sudoku

VYMYSLI VLASTNÍ KOMIKS

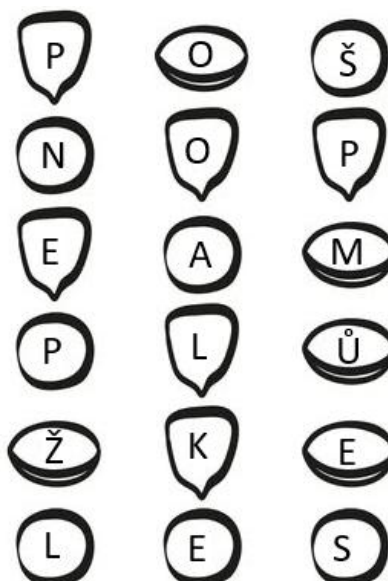

Podarí se Popelce najít cestu ke třem kouzelným oříškům?

Popelka má své kouzelné oříšky, ale ještě na ni čeká práce.
Kukuřici musí dát do misky, čočku do ošatky a zbylý hrách
do hrnce.

Z deníku kapky vody

Deník kapky

Ahoj já jsem kapka Voděnka a nejsem jediná. V mořích a oceánech nás žije hodně, dokonce mám přes několik miliard sourozenců. Já a skoro celá naše rodina pocházíme z řek. Ale některé tety si našli přátele z moře a už mají děti, co jsou napůl slané a napůl sladké kapky. A pak máme v rodině hodně kapek, co pochází z rybníků. Ale nikdo z naší rodiny není z jezer nebo kaluží. Ale je jasné, že jiné rodiny mají kapky z takových míst. My ale bohužel ne.

Jako kapka vody se skládám z:

- oceánů a moří
- povrchové vody
- podzemní vody
- ledovců a sněhu
- vody v atmosféře – vodní páry, mraků a mlhy, které hrají klíčovou roli v počasí)
- vody v živých organismech – vody, která je základní složkou těl rostlin, živočichů i lidí

Já jako Voděnka jsem navštívila moře, rybník, řeku, ale do oceánu jsem se ještě nedostala, ani do kohoutku a tak podobně. My sice rádi z rodinou cestujeme, ale ještě měsíc nám trvá, než se z toho zotavíme. Proto vás prosím, neznečišťujte nás a snažte se vodu udržovat. Pak jsme celí špinaví a platí to i pro naše kámoše, kteří jsou slaní.

Jak se mění moje chuť?

Slaný mořský relax – Pohupuji se v oceánu. Jsem tu slaná, protože jsem se smíchala se všemi těmi mořskými solemi a minerály ze skal.

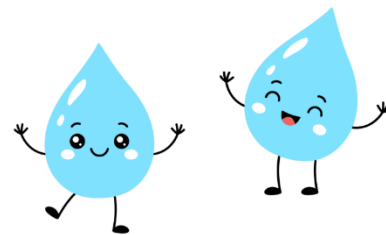
Den 2: Sladké znovuzrození – Slunce mě zahřálo a já se odpařila k nebi. Všechnu sůl jsem musela nechat dole rybám! Do mraků letím úplně čistá a sladká.

Den 3: Říční tobogán – Padám z mraku jako dešťová kapka. Pořád jsem sladká, protože na zemi v potocích a řekách žádná mořská sůl není.

Den 4: Tajný agent pod zemí – Vsákla jsem se do hlíny. Jako sladká podzemní voda se čistím skrz skály a mířím k řece, která mě donese zpátky do oceánu, kde do sebe sůl zase nasáknu.

Taky vám představím svoje kamarády. Například různé druhy ryb, mušle, racek, želvy, rejnoci, krávy, kačeny, chobotnice a tak dále máme jich strašně moc. A ještě chci zmínit kapku Marinu ta je moje nejlepší kamarádka.

Jednoho dne jsem plula ven se svojí kamarádkou Marinou. Ale to jsme netušili, co se stane. To jsme si pluli v řece, až jsme dopluli někam k továrně. Najednou nám bylo strašně špatně. Marina říkala, že musíme hned pryč, že tohle místo zná z povídání jejího dědečka Nila, že její strýc Vodomil tam taky doplaval a otrávil se toxickým odpadem.

Na štěstí jsme z toho vyklouzli bez větších stop na nás. Byli jsme jen znečištěné a menší. Po nějaké té chvilce jsme byli zase trochu čistší než na začátku – tomu se říká sedimentace. To znamená, že když jsem v nějaké tůňce tak to těžké bahno nebo písek spadne ze mě na dno.

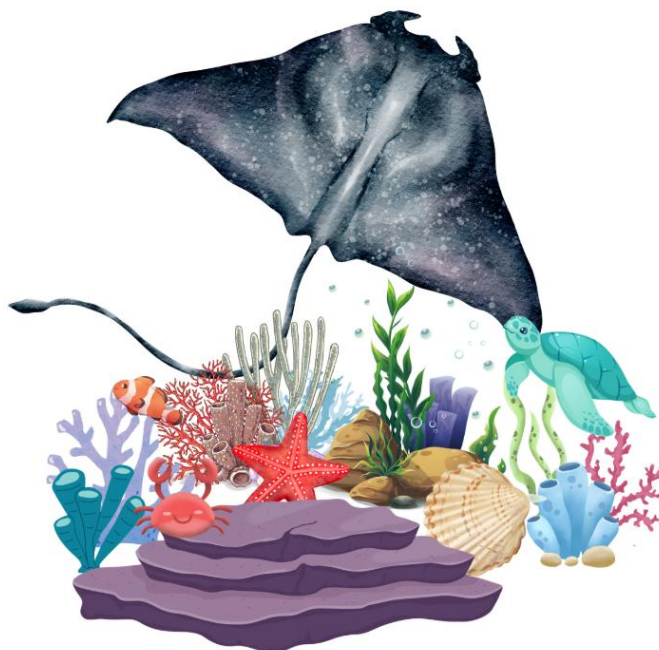
Pak doplují k vodopádu, kde jsou kameny. Tady skáču a mísím se se vzduchem a tím získám sílu a zmizí tak i zápach. Tomuhle tomu procesu se říká aerace. A poslední, v čem mi pomůže příroda, je sluníčko. Když vysvitne sluníčko, tak ono dokáže jejím UV zářením spálit bacily nebo řasy.

Vy nám můžete pomoci tím, že nás nebudete znečišťovat, protože s některým nepořádkem si sami neporadíme, ale od toho tu jsou čistírny odpadních vod.

1. Přijedeme takovými síty a různými hadry a tohle vše odstraní hrubou špínu.

2. Když je pryč největší nepořádek, tak mě vpustí do nádrže, kde jsou jen užitečné

bakterie a ty nám pomůžou. Lidé tam mezi tím vpouštějí vzduch, aby ty hodné bakterie měly sílu na to sníst doslova i ty neviditelné nečistoty. A celé tohle se jmenuje čistírna odpadních vod, jak jsem už říkala. Oni se totiž spojili z přírodou aby nám mohli vypomáhat.

Veronika N., Vanesa Š.

Detektivní deník kapky Voděnky

1. kapitola

Jmenuji se Voděnka a jsem jedna z miliard kapek na světě...

Můžeme žít v rybníku, moři, kalužině... prostě všude, kde je mokro. Všechny kapky vody se označujeme jako hydrosféra.

2. kapitola

Chodím celý život stejnou trasu a nikdy se nezastavím. Teď vám prozradím moji cestu:

Vypařím se z různého prostředí vody, což znamená, že se voda mění na páru, Slunce ohřívá vodu. Když jsou kapky v mracích příliš těžké, padají na zem jako déšť, sníh nebo kroupy. Říká se tomu srážky.

Potom se buď vsáknu do půdy nebo odteču třeba do oceánu, potoku, řeky a zpět do moře. Celá cesta se stále opakuje. Teď se vypařuji, ozvu se až dorazím zpátky do vody.

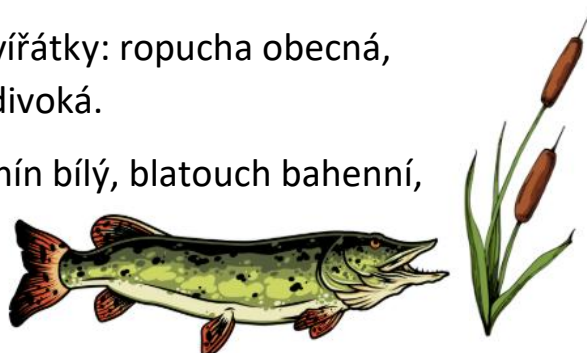
3. kapitola

Jsem zpátky ve vodě a zapomněla jsem vám říct, že se umím měnit. Někdy jsem slaná, někdy zase sladká a někdy teču v řece a jindy se schovávám hluboko pod zemí.

4. kapitola

Momentálně se nacházím v rybníku s několika zvířátky: ropucha obecná, kapr obecný, štika obecná, labuť černá, kachna divoká.

Mezi rostlinami jsem poznala: rákos obecný, leknín bílý, blatouch bahenní, stulík žlutý.

5. kapitola

Dnes se mi stalo něco nepříjemného. Vesele jsem tekla krajinou, skákala přes kamínky a pozorovala rybky. Pak jsem se dostala blízko lidských domů a továren.

Najednou jsem se necítila dobře. Už jsem nebyla tak čistá. Ve vodě se objevily odpadky a špinavá voda z okolí. Rybky se schovávaly a některé rostliny začaly umírat. Byla jsem smutná a nemocná.

Nevěděla jsem kdo mi ublížil. Na břehu jsem uviděla plastovou láhev, sáček a plechovku. Nedaleko stála továrna, která mohla do vody vypustit škodlivé látky. Také z některých domů mohla přitékat špatně vyčištěná voda.

Kdo je tedy viníkem?

Podezřelí jsou: lidé, kteří odhazují odpadky do přírody a špatně vyčištěná odpadní voda z domácností.

6. kapitola

Vypadalo to se mnou špatně, ale nakonec moje záchrana začala. Prvně mě čistila sama příroda. Pomáhá tomu: půda, kamínky, rostliny, malé organismy a živočichové. Vypadá to, že se s toho ještě dostanu.

Pak mi začali pomáhat i někteří lidé. Voda, která opouští váš byt, dům, školu, kino, divadlo obchod nebo továrnu je odváděna pomocí kanalizace do čistírny odpadních vod.

Prvním krokem je mechanické čištění – česla zachytí větší nerozpuštěné nečistoty. (písek, tuky, papír...)

Druhý krok je biologické čištění – pomocí mikroorganismů (bakterie). Rozkládají zbylé organické nečistoty a přeměňují je na nezávadné látky. Vyčištěná voda se pak vrací do přírody. A toto je konec mého deníku doufám že se vám líbil a já pokračuji v cestování.

Jindřiška M., Natálie M.

Deník Voděnky

Kapitola I.

Jmenuji se Voděnka a jsem malá kapka vody. Jednou jsem se ztratila a všichni byli v šoku. Začali mě hledat úplně všude. Jenže hydrosféra je vodní obal Země, takže jsem se mohla nacházet kdekoliv. Mohla jsem být třeba v Labi nebo v Dunaji. Možná jsem doplula až do Černého moře.

Během svého putování jsem navštívila skoro celý svět. Viděla jsem oceány, řeky, jezera i potoky. Byla jsem v mracích, v dešti i v ledovcích. Poznala jsem, že hydrosféra je vlastně celý vodní obal Země a voda je skoro všude.

Ale jednu stopu o mně všichni měli. V Praze jsem ještě nebyla. Možná se tam jednou podívám a moje dobrodružství bude pokračovat dál.

Kapitola II.

Navštívila jsem mnoho míst, ale nikdy jsem se nemohla zastavit. Plula jsem po moři a najednou jsem se ocitla ve velké vlně. Málem jsem se vsákla do písku a málem jsem se vypařila, ale všechno jsem přežila.

Cestou jsem poznávala svět a pozorovala koloběh vody. Viděla jsem, jak se voda z moře vypařuje do oblak, potom padá na zem jako déšť a znovu se vrací do řek, jezer a moří. Já jsem ale pokračovala dál ve své cestě a objevovala další nová místa.

Kapitola III.

Během své cesty jsem narazila na hodně druhů vod. Musela jsem se potýkat s cizími vodami, jako je sladká a slaná, a musela jsem vstoupit i do řek. Potkala jsem tam nové kamarády: kapra Tomáše, pstruha Antonína a zlatou rybku Annu. Byli hodně nervózní, protože jim někdo zničil jejich domov, a já musím zjistit, kdo to byl.

Kapitola IV.

Moc kamarádů jsem neměla, ale v rodném rybníce jím byl rak Emil. V létě však vlezl ke břehu a vyschl. Brečela jsem pro něj, ale už plavu dál.

V dalekých krajích jsem poznala nový svět. Potkala jsem oranžového čolka obecného, pavouka vodoucha stříbřitého v jeho podvodním zvonu a na dně mlčenlivou škebli rybničnou.

Schovávala jsem se pod listy stulíku žlutého, obdivovala bílý leknín bělostný a mýjela prustku obecnou, která vypadala jako malý zelený smrček. Svět je plný života a voda mě nese vstříc novým přátelům.

Kapitola V.

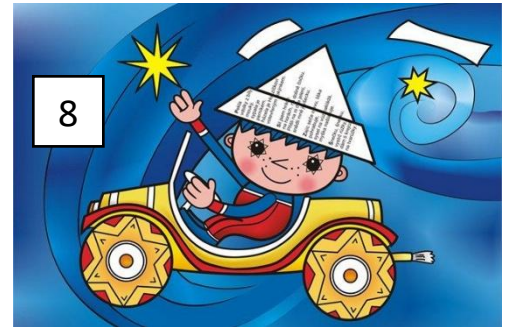
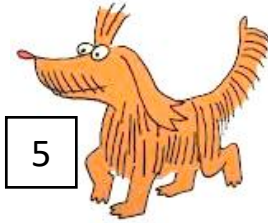
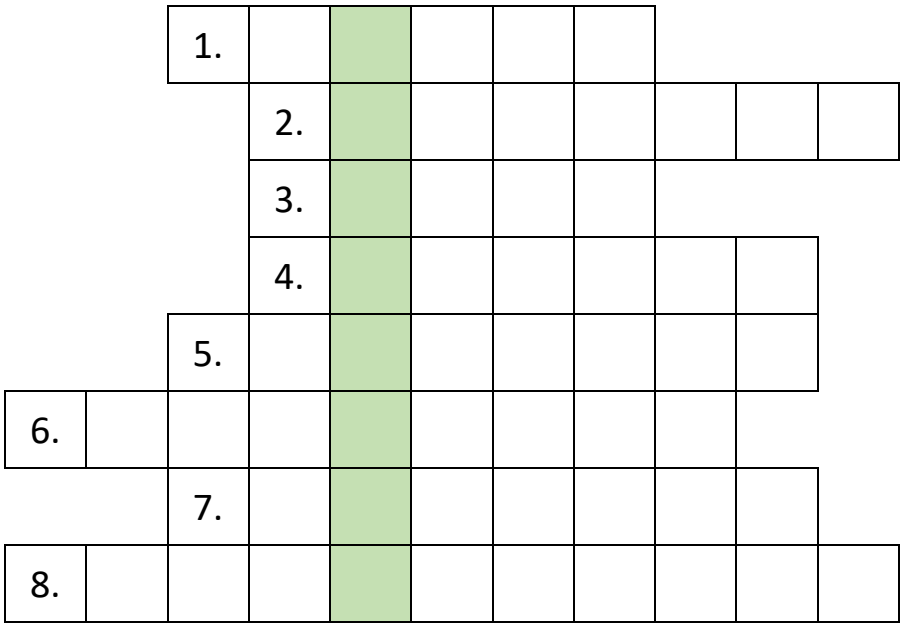
Jednoho dne jsem se dostala do moře a do toho moře přitékala voda z kanalizace. A já jsem se do té kanalizace dostala nějakým záhadným způsobem. A už to začalo – všechno mě začalo bolet. Chytila jsem špinavku. Plavala jsem okolo domů a továren a špatně se mi dýchalo. A už jsem myslela, že je to můj konec, a pak mě chytili lidé a začali mě čistit.

Kapitola VI.

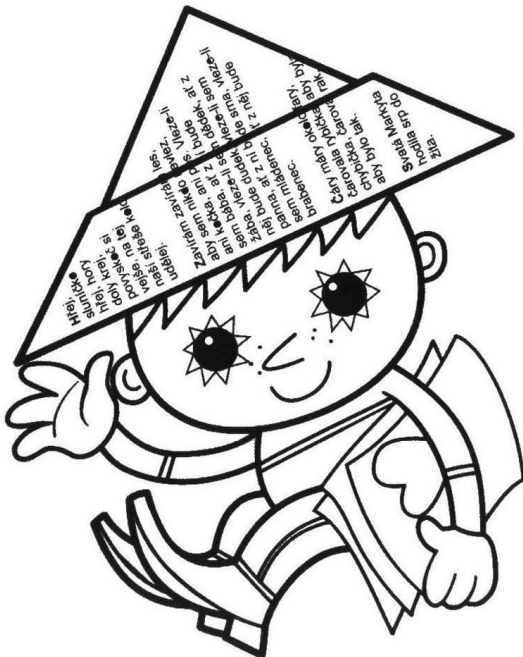
Lidé na to čištění nestačili a museli zavolat doktora. Poprosili přírodu o pomoc a příroda jim vyhověla. Čištění moc dobře nešlo, nejdříve to chtěli vzdát, ale já jsem se začala hýbat. Ale pořád jsem byla nakažena špinavkou. Příroda řekla, že se musím vyléčit sama. Dali mě do řeky a ta řeka mě začala čistit. Potom jsem se odplavila daleko od lidí a od té doby se mi už nic nestalo.

Jiří H., Jurij K., Ondřej K.

Veronika N.

Kolik pohádkových postavíček se skrývá na obrázku?

